

תת"ע 915/06/20 - מדינת ישראל נגד עוודאי אלסייד

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 915-06-20 מדינת ישראל נ' אלסייד
תיק חיצוני: 90211037776

בפני	כבוד השופטת אושרת חנה בר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	עוודאי אלסייד

החלטה

1. בפני בקשה להורות על ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם וזאת בהתאם לסמכותי לפי סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.
2. על פי האמור בדוח, למבקש יוחסה עבירה של נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש, עבירה בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, עבירה מיום 17.11.2019.
3. המבקש נשפט בהעדר ביום 29.7.2020, ונידון בין היתר לפסילת רישיון של שלושה חודשים, פסילה מותנית של שלושה חודשים למשך שלוש שנים וקנס בסך 1,000 ₪.
4. ביום 13.9.2020, הוגשה בקשה לביטול פסה"ד בהעדר. במועד זה, קבע כב' השופט לנדסמן כי כפוף לתשלום הוצאות בסך 500 ₪, יבוטל פסה"ד בהעדר. אם לא ישולמו ההוצאות, יישאר פסה"ד בהעדר על כנו.
ההוצאות שולמו. פסה"ד בהעדר בוטל ונקבע דיון ליום 3.3.2021.
5. ביום 3.3.2021, לא הייתה התייצבות מטעם הנאשם ו/או בא כוחו. וניתן פסה"ד בהעדר על ידי בית המשפט בו הושתו על הנאשם עונשים של - 3 חודשי פסילת רישיון בפועל, פסילה מותנית של חודשיים למשך שנתיים וקנס בסך 1,500 ₪.
ומכאן הבקשה דן.
6. לטענת ב"כ המבקש לא התייצב לדיון, בשל טעות משרדית.

ב"כ המבקש טען כי למבקש סיבות אישיות. וכי נגרם לו עוות דין בהותרת פסה"ד על כנו. ב"כ המבקש כפר במיוחס לו וטען כי עומדת לו ההגנה וזכות החפות.

לטענת ב"כ המבקש, גזר הדין מחמיר עם המבקש.

לאור כל האמור, ביקש ב"כ המבקש לבטל את פסה"ד.

7. המשיבה התנגדה לבקשה, המשיבה סקרה את גלגולי ההליך, וכי היה על המבקש להתחקות אחר גורל בקשתו.

עוד טענה המשיבה, כי העונש שהושת על המבקש הינו מידתי ואינו חורג ממתחם הענישה המקובל. לטענת המשיבה, אין בבקשת המבקש כי עילה המצדיקה ביטול ההליך וזו בפעם השנייה.

דין

8. בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

השני - אם יגרם לנאשם עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

9. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**

(25.3.18) (להלן - רע"פ סאלם):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

ובהמשך:

"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו".

10. בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).

11. בחנתי את טענותיו של המבקש ולא מצאתי כי יש כל מקום להיענות לבקשה.

המבקש לא סיפק כל הסביר סביר ומניח את הדעת באשר לאי התייצבות לדיון מטעמו או של בא כוחו למועד הנדחה.

כידוע טעות משרדית איננה עילה לביטול פסה"ד ובוודאי לא מקום בו המועד אליו נדחה פסק הדין היה בהתאם לבקשת המבקש וכבר ביהמ"ש זה בא פעם אחת כברת דרך עבור המבקש ובא כוחו.

מצופה מהמבקש ו/או מבא כוחו, כי לאחר שהמבקש כבר נידון פעם אחת בהעדרו והיננו מצויים כעת בגלגול שני של ההליך, להקפיד הקפדה יתרה על רישום מועד הדיון ובוודאי התייצבות לו. אין בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין בהעדר כיום כדי לשנות את התוצאה בשנית.

12. בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא ינתן לו יומו, וכי למבקש טענות הגנה טובות, כפי שנקבע ברע"פ סאלם שלעיל:

"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

הרי שטענה כללית כי המבקש כופר בביצוע העבירה אין בה די כדי לבסס טענת עיוות דין הצדיקה ביטול פסק דין (ראו רע"פ 2573/17 גייאר נ' מדינת ישראל (6.9.17)).

המבקש לא טרח לפרט את טענות ההגנה, ככל שקיימות כאלה, ולפיכך לא עמד בנטל בעניין זה.

12. באשר לעונש, המבקש נדון לפסילת המינימום בת 3 חודשים הקבועה בחוק לצידה של העבירה של נהיגה ברכב בניגוד להודעת איסור שמוש. כמו כן אין ביתר רכיבי הענישה כדי להחמיר עם המבקש.

13. **בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה.**

ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט (3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

14. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש ובא כוחו, משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו, משמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיו האישיות של המבקש, בוודאי מקום בו מדובר בגלגול שני של ההליך, לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

15. לאור החלטתי זאת, על המבקש לפעול בהתאם לאמור בגזר הדיון, בין היתר להפקיד את רישיונו בהתאם לגזר הדיון.

16. הבקשה נדחת.

17. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' ניסן תשפ"א, 14 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.